

Khuyết Danh

Tình Oan Nghiệp Báo

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Phần I](#)

[Phần II](#)

Khuyết Danh

Tình Oan Nghiệp Báo

Phần I

Người Việt ở ngoại quốc nói chung, ở Hoa Kỳ nói riêng, sau hơn mấy mươi năm lưu lạc đã trở thành một biểu tượng sâu sắc và gương mẫu khiến cho đa số người di chủng dành cho sự thán phục xen lẫn cảm tình và quan tâm, đến nỗi họ xem những tập quán cố hữu của tiền nhân chúng ta để lại được lưu truyền tại đất này đúng như những tấm gương trong sáng, họ cần tìm hiểu và học hỏi về những đặc tính thông minh đạo hạnh, cầu tiến, cần cù nhẫn nại từ từng cá nhân, gia đình cho đến cộng đồng xã hội.

Tuy vậy, thỉnh thoảng hoặc đôi khi trong cuộc diện sinh hoạt thường hằng của người Việt tỵ nạn, vẫn thường xảy ra những tệ đoan xã hội thật đáng tiếc khiến báo chí hay các cơ quan truyền thông phải đề cập tới bằng những lời lẽ hằn học hoặc công kích phê bình thiếu vô tư dành cho cộng đồng người Việt, mà thực ra, khó có cộng đồng nào có thể tránh khỏi giữa một quốc gia tạp chủng và lại tự do đến độ gần như mù quáng này. Nhưng nếu tỉ mỉ đem so sánh bằng sự công tâm qua mật độ dân số giữa các nước đang cùng sinh sống trên vùng đất này, người ta sẽ nhận ra rằng, những dữ kiện xấu do thiếu số thanh thiếu niên Việt Nam gây ra bởi sự nông cạn nhất hời vẫn chỉ là một tỷ lệ nhỏ. Tuy nhiên, cho dù nhỏ đến thế nào đi nữa, thì thường khi phải chứng kiến một sự kiện không tốt đột ngột

xảy ra ở bất cứ nơi đâu, vào bất cứ lúc nào, nếu thấy có tính cách xúc phạm đến thanh danh của dân tộc, thì có thể nói, hầu như mọi người Việt Nam ở đây đều sẵn sàng can thiệp hoặc trợ giúp tức thời những người gặp nạn với một tinh thần hăng hái hoặc bằng những giải pháp hoàn toàn thích hợp và đầy ắp tình người.

Trường hợp của người thanh niên tên Đức bị một vong hồn thiếu nữ nhập xác, biến anh thành một người dở khùng dở dại, bỏ phế đời sống tươm tất cùng công ăn việc làm ổn định, đêm ngày đi lang thang nơi đầu đường xó chợ, chuyên tìm kiếm bươi móc, ăn uống các loại ứ tạp cặn bã dư thừa hư thúi ở các thùng chứa rác rưởi là một thí dụ điển hình về tinh thần đạo hạnh và tinh nghĩa nhân ái thâm sâu của các đồng bào ruột thịt.

Là một thanh niên chăm chỉ, có học vấn lại hiền lành khỏe mạnh, nhân dáng chững chạc dễ coi. Nhưng câu chuyện của người thanh niên một thân một mình tên Đức này vượt biên chung trên một chiếc thuyền nhỏ bé mỏng manh cùng với mấy chục người khác thuộc đủ mọi thành phần nam nữ tuổi tác rồi đã phải nếm trải qua những phút giây cực kỳ kinh hoàng man rợ, diễn ra bởi bọn cướp biển không còn một chút tính người. Chúng hung hăng lục soát chiếc thuyền không chừa một ly tấc, để vơ vét tiền bạc nữ trang của tất cả những người đi trên tàu. Dã man và đau lòng nhất là thủ đoạn lang thú hoang dã của chúng dành cho những thuyền nhân đàn bà con gái. Chúng thay phiên nhau hành hạ thân xác những cô gái trẻ tuổi có chút ít nhan sắc đến nỗi, trong số những phụ nữ kém may mắn này có một thiếu nữ tuổi ngoài hai mươi với khuôn mặt đẹp như trăng rằm, khiến cho Đức không thể giữ cho lòng không rung động và thậm chí yêu cô ngay từ phút đầu tiên khi anh vừa chạm mặt trên con thuyền định mệnh. Sau này, Đức được biết tên cô gái vượt biên mang dáng dấp quý phái và sắc đẹp tuyệt trần đó là Trâm, con gái của một nhân vật dân sự nổi tiếng thuộc chế độ cộng hòa.

Mười sáu năm về trước, chiếc thuyền nhỏ bé có sự hiện diện của Đức và cô gái đẹp tên Trâm đã thoát được mạng lưới canh gác nghiêm ngặt của công an ven biển, ra được đến hải phận quốc tế sau ba ngày rời khỏi "bãi đáp" từ một eo biển hoang vắng thuộc thị xã Vũng Tàu. Lúc bấy giờ, thời tiết đang vào giữa tháng tư trời êm sóng lặng mà bỗng nhiên biển cả hậm hực chuyển mình. Từng đám mây nặng nề đột nhiên phủ kín bầu trời không còn vương một tia nắng nhẹ. Mặt biển và không gian mênh mông thoáng chốc chìm đắm trong một thế giới tăm tối mịt mù. Những cơn sóng dữ bắt đầu chuyển động rung chuyển cuồng nộ, thét gào và xô đẩy con thuyền xấu số, có lúc nằm lơ lửng chênh vênh trên đầu ngọn sóng, có lúc bị vùi dập chìm sâu giữa hai vách tường nước đen ngòm. Gió phũ phàng thổi tới từng chập lác lác, tạt từng đợt nước mưa xối xả lạnh căm lên thân xác những con người vượt chết đi tìm tự do.

Con giông bão thịnh nộ đến xế trưa mới chịu nhẹ dần. Biển bắt đầu dịu lại, hiện ra dưới bầu trời loang loáng ánh tà dương, cũng là lúc động cơ ba ngựa của con thuyền nhỏ không còn có thể hoạt động thêm được nữa vì số lượng dầu chứa trong gần hai chục chiếc bình bằng nylon đã bị sóng đánh văng ra trên mặt biển từ lúc nào. Những "can" đựng nước ngọt dự trữ cũng cùng chung một số phận. Con thuyền nhỏ bé bấy giờ chỉ còn có cách để cho thả trôi lênh đênh trên triền sóng, không biết số phận rồi sẽ ra sao. Thời gian kéo dài đến gần giữa khuya thì đột nhiên, trong đêm đen mênh mông u tối, gió rít lạnh người, bỗng hiện ra những ánh neon dập dềnh khi mờ khi tỏ bồng bềnh ẩn hiện theo từng đợt sóng nhẹ lác lác.

Thoáng chốc những ánh đèn đỏ từ từ tiến lại thật gần, thật gần cho đến khi mọi người trên chiếc thuyền ty nạn khốn khổ nghe thật rõ những âm thanh man rợ của những tên quỷ dữ đội lốt người đang đắc chí nhảy múa reo hò. Mọi người nhận ra được, đó chính là chiếc tàu sắt dềnh dàng to lớn của bọn thảo khấu đại dương (cướp biển). Chúng chiếu ngọn đèn sáng rực xuống chiếc thuyền ty nạn, nơi đang lố nhố những con người thất thế tội tình, tự biết rằng đã sa vào tay của bọn quỷ dữ. Họ vừa la vừa khóc kêu gào thảm thiết, vừa đọc kinh vừa niệm Phật và xúm nhau cúi lạy bọn thảo khấu như tể sao. Nhưng chúng dừng dừng chẳng chút quan tâm, đâu cần lưu ý tới những hành động vô tích sự này. Chiếc tàu sắt nguy trang dưới dạng tàu săn lưới từ từ cập sát vào main chiếc thuyền nhỏ mong manh.

Chúng đứng lố nhố quan sát chiếc thuyền ty nạn kỹ càng rồi quăng xuống một chiếc thang dây và bi bô bằng một thứ ngôn ngữ lạ lẫm không ai trên thuyền có thể hiểu được. Chúng ra hiệu bằng tay cho biết, tất cả phải rời bỏ chiếc thuyền để leo lean con tàu của chúng cho đến khi thực sự không còn lại một người nào, chúng mới hạ lệnh cho mọi người tự động chia thành hai nhóm, một nhóm đàn ông bị đẩy tới đứng ngòai riêng biệt ở một góc sàn tàu, nhóm còn lại gồm trẻ em, đàn bà con gái bị xô lùa tới một bên, với từng tràng âm thanh dọa nạt quát tháo đing tai nhức óc nghe đến rợn người.

Bất thành linh một người đàn ông ty nạn đáng người trông khá vạm vỡ chợt nhìn thấy hành động quá tục tằn bỉ ổi của một tên hải tặc diễn ra với một phụ nữ, có lẽ chính là vợ của ông ta, nên ngay tức thời, ông ta liêu lĩnh xắn tới, lao mình vào tên hải tặc, bèn bị ngay tên này dùng chiếc búa đe hấn đang cầm sẵn trên tay bổ ngay một phát lên chính giữa đỉnh đầu giống như hấn bổ một trái dưa, khiến cho người đàn ông gục xuống chết tốt không kịp một lời kêu la trần trối, chiếc đầu của ông ta bị chẻ làm đôi, máu và óc phun ra tung tóe khắp nơi trông đến rợn người.

Thảm cảnh đó diễn ra chưa đầy một phút cũng đủ khiến cho tất cả mọi người bỗng nhiên biến thành

những xác thân co rúm tê liệt, không ai còn giữ được chút khả năng chống đối, ngoài những tia mắt cực độ bàng hoàng cùng những tiếng la hét thất thanh hổ độn. Chúng bắt đầu bộc lộ trắng trợn thú tánh của lũ người súc sanh tội lỗi, ngang nhiên biểu diễn những hình ảnh hành hạ thân xác của những thiếu nữ, đàn bà. Lẽ tự nhiên, người con gái đẹp tên Trâm mà Đức đã thầm đem lòng yêu thương ước vọng từ mấy ngày qua cũng không thoát khỏi bọn hải tặc dã man khát tình. Nhất là cô lại là một người nhan sắc có sức thu hút mãnh liệt nhất trong số những nữ thuyền nhân này, cho nên cô thật khó tránh khỏi gánh chịu một hậu quả thê thảm hơn tất cả mọi người.

Phần Trâm, ngay từ phút giây thứ nhất khi cô nhận biết đã lọt vào tay của lũ cướp biển man rợ, đến khi bị tên hải tặc biểu lộ nhiều quyền uy nhất, dáng chừng hẳn là kẻ chỉ huy, tiến đến lôi phất cô ra một chỗ trống trên sàn tàu để bắt đầu dờ trò tồi bại, cô đã tự biết mình sẽ bị tên lang sói mọi rợ này sẽ dập dùi thân xác của mình. Cô bàng hoàng kinh sợ, miệng khẩn nguyện liên hồi, trong khi đôi cánh tay yếu đuối cố sức vùng vẫy chống cự nhưng không đưa đến một kết quả nào, đôi mắt của cô hướng về phía đám đàn ông tỵ nạn, giờ như một đám người vô dụng như van nài một sự ra tay cứu vớt, nhất là nơi đám người đó, có một chàng thanh niên mà cô cũng rất có cảm tình. Trong giây phút tuyệt vọng tận cùng không còn có thể trông cậy vào phép lạ nào có thể cứu độ cho cô thoát khỏi nhục hình trước tên hải tặc, cùng với giác quan bén nhạy của một người con gái, một mặt cô thành tâm khẩn nguyện, sám hối và tụng niệm các bài kinh cứu khổ cứu nạn, khẩn cầu đức Quan Thế Âm Bồ Tát nhủ lòng từ bi hỉ xả ra tay cứu vớt, một mặt cô đã nhận thức được cảm tình của người thanh niên đi chung thuyền mà cô mừng tượng được rằng người thanh niên này đã dành cho cô những tình cảm rất chân thành sâu đậm giữa hai người khác phái. Cô hướng tầm mắt van nài về phía người thanh niên tên Đức, lúc bấy giờ cũng chỉ biết lặng yên thúc thủ, ngồi co ro khúm núm như một con chuột nhắt trước đám mèo rừng đầy nanh vuốt, anh ta trở mắt ra nhìn mà không dám chứng tỏ thái độ phản kháng nào dù thật nhỏ nhoi khiêm tốn. Còn về những ý nghĩ ăn năn sám hối, cầu trời khẩn Phật của Trâm, tuyệt nhiên chỉ như những lời kinh tan vào thinh không vô vọng.

Cuối cùng, việc đen tối phải đến đã đến, cô bị tên hải tặc vạt ra hành hạ một cách tàn bạo không chút gượng nhẹ xót thương. Sau khi thỏa mãn thú tính chán chê, một tên khác tiếp tục lao vào, rồi lại một tên khác nữa cũng hăm hở dầy vò thân xác của cô lúc bấy giờ đã trở nên quá đỗi bầm dập và đau đớn cho đến khi, cô không còn sức chịu đựng thêm những cực hình nhục thể, thì linh hồn cô đành lìa khỏi xác, trút hơi thở cuối cùng trong màn đêm đen hoang lạnh, vắng vắng bao nhiêu tiếng người gào thét khóc than.

Trước khi vĩnh viễn lìa trần, Trâm - tên người con gái vẫn số - không quên để lại một tia nhìn tuy yếu ớt song tràn đầy oán hận về phía người thanh niên tên Đức khiến cho anh ta luôn luôn bị ám ảnh

triền miên mãi cho đến suốt những năm tháng sau này.

Sau khi hả hê cướp bóc, giết chóc dã man và hãm hại những người tỵ nạn xa cơ vô tội, bọn cướp biển xua đuổi những người còn sống sót sau cơn kinh hoàng trở lại con thuyền nhỏ của họ và ném theo cho vài "can" dầu cùng một ít lương khô vặt vãnh, chúng quay mũi tàu phóng đi mất hút trong lòng biển đêm đầy gió lộng.

Ít ngày sau, chiếc thuyền nhỏ bé như chiếc lá lênh đênh của đám người vượt chết ra đi tìm tự do may mắn trôi dạt đến được một dàn khoan dầu, họ được tiếp cứu và được đưa tới một trạm tiếp nhận thuộc phía bắc quần đảo Mã Lai. Khoảng một năm sau, đám người này được phân tán nhận cho đi định cư tại các quốc gia đệ tam. Riêng người thanh niên tên Đức được một cơ sở thiện nguyện Hoa Kỳ nhận cho anh vào Mỹ.

Bước chân lưu lạc của Đức nổi trôi theo dòng đời. Anh sớm ý thức được thân phận đơn lẻ của mình nơi xứ lạ quê người, tứ cố vô thân, không một ai là bà con ruột thịt. Đức vùi đầu vào việc trau dồi Anh ngữ cho đến khi chấm dứt thời hạn thụ hưởng trợ cấp xã hội thì anh cũng vừa vặn học xong nghề điện tử, kiếm được công ăn việc làm với đồng lương khiêm tốn, thặng tiền dần theo năm tháng. Nhờ vậy, Đức đã sớm ổn định được cuộc sống cá nhân, lại có dư điều kiện để viện trợ kinh tế đều đặn cho gia đình còn ở lại quê nhà.

Những tương cuộc đời thường nhật của một thanh niên tỵ nạn mẫu mực như Đức được vậy kể cũng đã tạm yên nếu thỉnh thoảng anh không bị nổi ám ảnh kinh hoàng về tấn bi kịch hải tặc diễn ra trên biển đông năm nào với đôi mắt lạc thần van lơn của người con gái tên Trâm cùng cái chết thảm thiết đau lòng, khiến anh không thể nào nguôi ngoai quên lãng. Luôn luôn Đức cảm thấy vô cùng khiếp sợ bối rối cộng thêm niềm tiếc hận mỗi khi mừng tượng lại từng chi tiết trong thảm kịch này. Nhất là ánh mắt đáng thương đầy tuyệt vọng van nài của cô gái đẹp đẽ năm xưa, dường như có một ma lực huyền bí nào đó vẫn cố tình đeo đuổi, ám ảnh và trách cứ trong tâm tư hằng ngày.

Đã bao đêm từ khi được rời đảo định cư tại xứ này, Đức chập chờn thao thức hoặc choàng tỉnh giấc sau những cơn ác mộng nặng nề với hình ảnh bi thương quần quai của người con gái khốn khổ trong đôi tay hoang dại của bầy cướp biển hung bạo cùng với ánh mắt kinh hoàng lạc thần của Trâm đến nỗi, anh có cảm tưởng nàng đang lần khuất đầu đây, và chừng như nàng vẫn bám sát theo anh đêm ngày và thường xuất hiện trong anh với những giấc mơ đầy kinh dị, không thể nào tẩy xóa và có thể quên đi trong đời, cho đến một ngày, giống như một người thua cuộc, Đức không còn đủ nghị lực để duy trì sự bình yên sáng suốt trong tâm não. Anh cảm nhận như thấy có niềm hối hận vô bờ, tâm tư anh mỗi ngày một thêm hoang mang ray rứt và ý thức rõ ràng anh thật đáng tội uơn hèn trước khổ

nạn của những đồng bào ruột thịt và của người con gái tên Trâm. Nhưng giờ đây, anh không biết phải làm gì để xua tan nỗi niềm ăn năn tiếc hận của một người thanh niên không chu toàn nghĩa khí đàn ông trước thảm cảnh bi thương.

Đức hay ngao ngán thờ dài, anh lắc đầu xua đuổi những ý nghĩ đen tối quấy nhiễu tâm thức của anh và thường đổ vấy cho số phận đã an bài, rồi âm thầm cầu nguyện cho oan hồn người con gái đẹp mà anh vẫn còn thâm yêu trộm nhớ đã bị uống tử năm xưa để nàng được sớm siêu thăng tịnh độ trong cõi ta bà.

Nhưng sau cùng, tự nhiên Đức trở nên một người không còn lý trí. Mọi sinh hoạt của anh trở nên xáo trộn bẽ bề rồi anh tự ý bỏ ngang công việc đang làm, đi lang thang như người hành khất, miệng lầm nhảm những lời lẽ vô nghĩa không đầu. Tia mắt của anh dại đi như kẻ mất hồn. Khôn thay! Anh lại không có lấy một người thân thiết để mà nhắc nhở hoặc chạy thầy chạy thuốc cho anh, săn sóc giúp đỡ anh có được những bữa cơm độ nhật qua ngày. Tình trạng đó diễn tiến mỗi ngày một thêm trầm trọng, Đức đói khát triền miên rồi dần dần mất hết trí khôn. Thân thể của anh sa sút não nề, không còn giữ được chút phong độ khi xưa, sắc khí anh trở nên xanh xao ốm yếu lạ thường. Quần áo tóc tai anh bồm sồm rách rưới tả tơi và hôi hám đến lợm người, không ai chịu nổi mùi xú uế thoát ra từ áo quần thân thể của anh. Đức thường lom khom lầm lũi bước những bước chân chuệnh choạng yếu ớt lê lét đến những ngõ ngách vắng người và tìm đến nơi có những thùng chứa rác để bươi móc tìm tòi miếng ăn. Gặp được bất cứ cái gì có thể nhai được trong miệng là anh vợ lấy ăn nghiêng ngáu không còn biết phân biệt được sạch dơ hay thúی rửa ghê hồn.

Nhiều người cảm thấy rất bất nhẫn khi tình cờ chứng kiến một kẻ đồng hương dờ ngậy dờ dại, lem lúcc dơ bẩn, đáng thương như Đức lê la lam lũ ở lề đường khiến họ động mối từ tâm, cố gắng bịt mũi nín thở tiến lại bên anh để ủy lạo, cho tiền hoặc cho phẩm vật thức ăn và ân cần hỏi han tương trợ. Nhưng đối với Đức, anh đâu còn lý trí sáng suốt để phân biệt phải quấy ra sao, tâm thức anh dường như đang chịu sự chi phối nặng nề của một kẻ vô hình nào đó chứ không còn thật tính người, anh cũng chẳng còn có thể nhận biết được điều gì, chẳng còn nghe và hiểu được những lời chuyện trò mọi người thăm hỏi. Ngày lại ngày, anh vẫn lầm lũi chân thấp chân cao bước tới những chỗ có rác rến để tìm ăn uống những phế vật hôi hám dư thừa.

May sao có người đồng hương nhận ra được tình trạng đáng thương và khác lạ nơi anh. Ông ta vội vã đưa Đức đến một ngôi đền, nơi đang có các vị pháp sư cao minh hành đạo, các vị này trong bao nhiêu năm tạm dung trên đất Mỹ, từng khiêu dụm âm lực cao cường để làm việc phước đức hoặc

thực hành các bí pháp chân truyền nhằm hòa giải những xung đột, bất mãn, nợ nần oan khiên giữa hai miền âm dương cách biệt và chế ngự các tà ma hung hăng ác nghiệt để cứu nhân độ thế.

Đến ngôi đền, mặc cho người đồng hương xô đẩy trì kéo, oan hồn cô Trâm trong Đức khăng khăng không chịu bước vào, cho đến khi nhiều người hợp sức lại khiêng anh vào nội thất tôn nghiêm trước bàn thờ khói hương nghi ngút thì bỗng nhiên, Đức tỉnh táo được phần nào. Tuy vậy, anh trừng mắt lảo liên nhìn ngó quanh quẩn, thái độ đầy cao ngạo ngang bướng. Họ cố đẩy anh đến trước bàn thờ, thay vì cung kính nghiêm trang đánh lễ, trái lại, bằng một thái độ cố tình ngang nhiên trịch thượng, Đức ngã vật ra giữa nền nhà, tay chân quơ cào loạn đả, miệng lảm nhảm la lối huyên thuyên. Thốt nhiên, các vị đạo gia thuộc đủ mọi cấp độ hành đạo ở ngôi đền này, thần nhân cao thâm, đạt tới mức công năng chuyên cần tu tập, nhận biết ngay Đức mắc phải tình trạng nan giải do một vong hồn nào đó đang hoành hành, lưu trú. Vị pháp sư chủ trì ban rải tâm từ bi đưa mắt hướng nhìn về nơi Đức đang ngạo nghễ nằm với thái độ bất mãn đầy gậy hần.

Khuyết Danh

Tinh Oan Nghiệp Báo

Phần II

Không cần tìm hiểu sâu xa, thoạt trông thấy dáng điệu và khí sắc bất thường của người thanh niên, ông đã thừa kinh nghiệm để thấu suốt anh ta đang mắc phải căn bệnh tà, ông dụng thần lực bất ẩn, chuyển đạt sức mạnh vô hình nhằm trối thúc tứ chi của hồn ma trong thân xác của Đức, mục đích chỉ để chế ngự thái độ hung hăng, khiến cho anh phải nằm co quắt rên la và như không thể tiếp tục chịu đựng thêm sự đau đớn càng lúc càng xiết lại như một cục hình, Đức vật vã gào lên như đang chịu một hình phạt kinh hồn, anh van xin cời trối. Lúc bấy giờ vị pháp sư chủ trì mới ôn tồn nói chuyện với anh:

- Thì ra... "cô" cũng biết đau đớn như mọi người! Tại sao đứng trước bàn thờ tôn nghiêm mà "cô" không chịu cúi đầu đánh lễ? Vì sao "cô" tỏ ra quá hỗn hào? "Cô" có biết đó là hành động vô phép và rất thất lễ đối với các đấng bề trên đã khiến cô phải chịu sự trừng phạt? Sự trối buộc và nỗi đau đớn này giờ thật ra chưa phải là hình phạt duy nhất, thiêng liêng mới chỉ tạm chế ngự thái độ hung hăng vô lễ để giúp cho "cô" lấy lại tâm trí tỉnh táo yên bình...

Lúc đó, những tín hữu thường đến ngôi đền này để đọc kinh lễ Phật, hiện diện khá đông đảo, nghe vị pháp sư soi rõ tường tận và nói đúng chân tướng hồn ma đang trú ngụ trong thân xác và đang khống chế tinh thần của người thanh niên tên Đức, họ cảm thấy thất kinh hồn vía, vội đứng nhích ra xa quan sát.

Ngừng nói trong giây lát như có ý dành thời gian để cho "cô" ma nữ lấy lại bình tĩnh cố hữu, vị pháp sư mới ôn tồn đưa ra một đề nghị:

- Bây giờ nếu "cô" chịu hứa lễ Phật và nghiêm trang nói chuyện, ta sẽ thỉnh ý chư thần xin mở trí cho cô, để cô được thoải mái tự do như lúc thường! Cô bằng lòng chứ?

Vong linh người con gái tên Trâm chiếm ngụ trong thân xác của Đức bấy giờ mới chịu nhìn nhận chân tướng và khuất phục trước oai lực vô biên của thiêng liêng qua trung gian huyền bí của vị pháp sư. Chân tay của cô ta vừa thoát khỏi những dây nhợ trói buộc đốn đau, quán quít vô hình. Cô đã nhận được huyền lực, lấy lại tự do cho thân thể. Cô đứng dậy nghiêm trang lễ Phật, thái độ tỏ ra từ tốn khoan hòa. Đợi cho hồn ma nữ thi hành xong mọi nghi thức, vị pháp sư bắt đầu hỏi chuyện:

- "Cô" cho ta biết, vì lẽ gì cô không chịu lễ Phật, còn tỏ ra thái độ hung hăng quá khích? Hồn ma nữ (ngụ trong xác thân của Đức) ngược đời mắt đáng thương chứa đựng giận hờn nhìn pháp sư. Cô ngiên ngào cho biết:

- Ông không hiểu tại sao tôi tỏ ra như vậy cũng đúng! Tôi vốn là một Phật tử thuần thành biết lễ trên kính dưới nhường phải hạ tâm vô thần ngộ nghịch như bây giờ, nhưng từ lâu lắm rồi, kể từ sau khi tôi bị hải tặc hãm hại, mặc dù đã chí thiết khẩn xin cứu độ mà vẫn bị làm ngơ, trong tâm tư tôi tuyệt nhiên không còn chỗ cho thần linh ngự trị, tiêu tán tất cả mọi niềm tin. Ông biết được tại sao rồi chứ?

Nhìn thái độ còn chất chứa bao nhiêu thống trách đối hồn sâu kín tiềm ẩn trong lòng ma nữ, vị pháp sư chậm rãi nói một cách hiền hòa:

- Đó! Nếu cô không chịu bày tỏ thì không ai có dư thời giờ để có thể biết cô đã phải trải qua những hoàn cảnh rủi ro như thế nào. Hôm nay, chắc chắn nhờ có duyên cơ phước đức, cô đã đến được nơi đây, xem như những tâm sự uẩn khúc của cô sẽ được mọi người chia sẻ và hóa giải hoàn toàn. Trong cương vị của kẻ làm việc đạo, nếu muốn, chúng tôi có thể dễ dàng tìm hiểu được ngọn nguồn câu chuyện cùng những tai nạn hạn họa đã xảy ra trong quá trình bức tử của cô.

Nhưng trước khi chúng tôi thỉnh nguyện ơn trên từ bi cứu độ cho cô trở về với sự bình an nguyên thủy, chúng tôi muốn chính cô nói ra lý do tại sao không giữ lấy đức tin tối cần thiết và sự sùng kính của con người dương thế lẫn những hồn oan đối với các đấng hiền linh?

Giọng nói của pháp sư hàm xúc âm điệu dịu ngọt như an ủi dỗ dành, đã tác động sâu xa trong tâm hồn ma nữ, "cô" bắt đầu kể lại nguồn cơn mất hẳn đức tin, đôi khi cô tình nghịch biến hóa hiện tượng Phật Bà Thánh Nữ, hiện ra để trêu ghẹo đánh đập phá phách người thanh niên, để cho anh ta cũng nóng giận, mất hẳn đức tin, đâm ra ngang ngược vô lễ với các vị thánh thần. Cô tự chối bỏ đức tin, đồng thời đem thái độ ngang nhiên vô phép ra hành xử trước dung nhan Thượng Đế. Cô kể bằng giọng nức nở nghẹn ngào:

- ... Lúc bấy giờ chỉ còn hoàn toàn trông cậy vào đức Quan Thế Âm Bồ Tát và niệm bài kinh cứu khổ cứu nạn như thời thơ ấu mẹ tôi thường dạy tôi nên làm như vậy mỗi khi đối diện với những nguy nan, cũng như trước ngày vượt biên, nhiều người thân nhắc nhở cho tôi biết quyền năng linh hiển thường hay ra tay cứu vớt những người vượt biển gặp khổ nạn của Phật Bà và chí thành tụng niệm khi gặp mặt với những nan nguy sẽ được tai qua nạn khỏi.

Tôi giữ nhân đức tin và tha thiết kêu xin với lòng thành tâm khẩn nguyện cho tai họa xảy đến cho tôi lúc ở trên tàu sớm chấm dứt để khỏi phải chịu thêm những đau đớn khổ hình trước sức dày vò điên loạn của những tên hải tặc man rợ đầy thú tính. Nhưng Phật Trời yên lặng làm ngo không ra tay cứu vớt để cho tôi, sau đó tôi phải chết thảm, linh hồn tôi bị sa vào thế giới hoang vu đối khổ trăm bề, không trông đợi được bất cứ sự lợi ích nào và mãi kéo dài kiếp đọa đày của loài hồn lang thang đói lạnh. Thử hỏi, tôi còn điều gì để tin tưởng được nữa? Như ông đã biết đó! Trong lúc quá đau đớn kinh hoàng, cầu xin thiêng liêng, thiêng liêng không đoái tương linh ứng, tôi quay lại cầu cứu với cả "thằng này".

Cô ta hần học đưa tay chỉ vào ngực của người thanh niên đang bị hồn cô chiếm ngự hoành hành, hậm hực nói tiếp:

- Phải! Chính "thằng này". Tôi biết nó yêu tôi tha thiết. Bù lại, tôi cũng có cảm tình với nó từ khi mới chạm mặt nhau lần đầu. Có lúc tôi đã mơ mộng sẽ có một lần nào đó sau khi đến được bến bờ tự do, tôi sẽ ngỏ cho "nó" biết rằng tôi sẵn sàng đón nhận tình yêu, nếu "nó" dám mở lời tỏ tình.

Lúc gặp nạn ở trên tàu, sau những khẩn cầu tha thiết, đọc những bài kinh vô vọng, tôi nhìn về phía "nó" gào thét lên để mong đợi nó có chút động tâm, hay là can đảm đứng lên cứu tôi ra khỏi những tên hải tặc điên cuồng rồi nếu chẳng may có chết, hai đứa cũng được chết chung cho trọn chữ tình. Ngờ đâu nó còn hèn hạ hơn tất cả những kẻ hèn hạ nhất! Nó co rúm người lại, thu mình ngồi khúm núm dương mắt ra nhìn. Thử hỏi, có ai hiểu được cực hình và niềm tuyệt vọng của tôi đang trông chờ nơi "nó". "Nó" vẫn lặng thinh cho đến khi tôi lịm đi và khốn khổ trút linh hồn ra khỏi xác thân cực kỳ đau đớn trong lúc thằng hải tặc vẫn chưa muốn buông tha.

Vì thế, sau khi trút linh hồn, tôi có ngay quyết định nhất định phải trừng trị "thằng này" và những đứa đã khiến cho đời tôi trở nên bẽ bàng tan nát. Thật ra, sau khi tôi chết thảm, tôi cũng đã trả thù được hai trong ba thằng hải tặc đã thay phiên nhau cưỡng bức tôi đến chết. Một đứa tôi đã "khiến" nó chết thảm khốc vì đụng xe, một đứa làm ăn khánh kiệt thua lỗ đến phải thắt cổ tự vận, còn lại một thằng cũng sắp sửa đền tội. Riêng "thằng này" - cô ta chỉ vào Đức - tôi cũng sẽ hành hạ nó cho đến ngày thân tàn ma dại chứ lẽ đâu lại để cho nó được an nhiên vui sống, lấy vợ đẹp đẻ con ngoan, hưởng thụ một đời hạnh phúc chẳng chút công bằng, trong khi tôi vẫn phải kéo lê bước phiêu bạt của một hồn mà oan trái vất vưởng đói rách lam lũ khắp nơi trong cõi vô hình...

Vị pháp sư và những người hiện diện chung quanh tỏ ra rất cảm thương cho số phận không may của hồn ma nữ tên Trâm đang rành mạch kể ra hết tâm sự u uẩn của mình. Đợi cho nỗi ngậm ngùi trong lòng cô gái đầy tội nghiệp lắng xuống, vị pháp sư nhìn cô thương xót, và bày tỏ những cảm nghĩ của ông vừa thoáng hiện trong đầu:

- Cô trả thù và hành hạ người ta như vậy đã quá đủ rồi! Thôi, cô hãy tha cho người ta, nên đem ân báo oán để hồi hướng công đức cho chính mệnh nghiệp của mình.

Ngừng lại trong giây lát như để cho vong hồn ma nữ có đủ thời giờ nhận rõ phải quấy, thực hư. Vị pháp sư nhân ái tiếp lời:

- Ta cần cho cô biết rõ thêm về những điều siêu linh huyền nhiệm để giúp cho cô dễ dàng xóa tan đi những ý định oán thù còn chất đầy một lòng sân hận! Ta chắc cô chưa biết được những tên hải tặc đó là ai? Tại sao chúng trút hết những thảm thương cho cô đến nỗi cô phải chết một cách quá u là tội nghiệp oan khiên!

Thật ra, chúng là những tiền thân đã bị chính cô từ kiếp trước vốn là một phú hộ giàu có, thường hay ỷ thế hiếp cô, dùng quyền lực bạc tiền mua chuộc và hưởng thụ xác thân trình tiết những người con gái trẻ tuổi con nhà nghèo rồi nhẫn tâm bỏ rơi để họ phải gánh chịu một đời làm thanh khôn khổ, có người còn bị chết oan uổng vì đã dám cả gan cưỡng chống lại những dục vọng đen tối của tay phú hộ kiếp xưa.

Nay theo định luật quả báo luân hồi, chúng được cho tái sinh làm lại kiếp người để đòi các món nợ cũ theo ý chỉ của đấng toàn năng, chúng được phép thi hành nghiệp nhân quả, đợi chờ cơ hội để bắt cô phải đền trả nghiệp ác đã gây ra lúc sinh thời. Chúng ra tay tàn nhẫn hãm hại cô trên biển đông chẳng qua là những tiền nghiệp vướng mắc nợ nần mà cô đã tạo ra từ kiếp trước.

Và trong lúc thập tử nhất sinh đó, cô cũng đã khẩn khoản van xin ơn cứu độ của bề trên, nhưng vì hạnh nghiệp của cô xấu xa phải trả, đáng toàn năng đã làm ngơ cho đám quỷ dữ hoành hành, ra tay hãm hại để đòi cô trả nợ cũ thì lẽ đương nhiên, sự van xin khẩn thiết của cô không được thiêng liêng đoái nhậm là đúng lắm rồi, còn kêu ca thống trách vào đâu cho được.

Thật ra, đối với qui luật thuộc thế giới vô hình rất minh bạch và vô cùng chặt chẽ, chứ không mơ hồ hoặc giống như con người thường quan niệm sai lạc về những vong hồn thuộc thế giới siêu linh được tự do hiện ra quấy phá. Nếu không có đáng toàn năng cho phép phù trợ thì không thể có bất kỳ hồn ma ngạ quỷ nào có thể khuấy động được con người, nhất là những người đạo cao đức trọng và sự bình yên trên dương thế. Cô không nên nhân có đó mà tạo thêm vô vàn những khổ nghiệp chập chùng, e mãi mãi chìm đắm trong vòng quay của bánh xe luân hồi quả báo. Chỉ nên đem ân đền oán thì nghiệp lực mới mong được giải trừ an nhiên, cứu rỗi.

Giờ đây, nếu cô muốn, ta có thể giúp cô soi tìm lại căn nghiệp xa xưa để cho cô thấu rõ được mọi điều, không còn có sự bán tín bán nghi. Và khi cô đã hiểu tường tận sự huyền nhiệm siêu linh trong tiến trình nhân quả, cô sẽ không còn lý do mang nặng lòng thù hận, đồng thời, chúng tôi sẽ cấp phát cho cô một phiếu công đức (công đức có được nhờ vào kết quả của các công việc hành thiện, tu tập của một hoặc nhiều người trong một nhóm đạo gia) và sẽ cầu xin ơn cao cả giúp cho cô có thể chọn lựa một trong hai con đường, hoặc là được nương náu tu tập trong chùa để tái tạo nghiệp tốt, hoặc là cô sẽ được tái sinh nhận lại kiếp người qua hình thức đầu thai...

Lắng nghe vị pháp sư ôn tồn giải thích, hồn ma người con gái tỏ ra hiền dịu tin tưởng hơn nhiều. Tia nhìn của cô bắt đầu nhuộm vẻ từ ái, cử chỉ của cô biến đổi trở thành lễ độ khiêm cung. Cô ngồi đó, lặng yên như đang đắm hồn trong nỗi chiêm nghiệm thâm sâu về những lời nói nhân ái của vị pháp sư chân chất giải bày.

Sau cùng, cô ngược lên nhìn vị pháp sư thay đổi cách xưng hô:

- Con không dám ao ước chọn lựa nghiệp tu. Xin cho con được sớm trở lại đầu thai kiếp người để cho con có cơ hội tìm lại đời sống an vui trên dương gian hạnh phúc như bao nhiêu người khác!

Vị pháp sư hoan hỉ gật đầu:

- Mặc dù nghiệp lực của cô còn trùng điệp chất chồng, oan oan tương báo, rất khó mà đạt được sở nguyện tái sinh. Nhưng với lòng từ bi vô lượng của bề trên, nếu cô thành tâm ăn năn sám hối và hứa sẽ không bao giờ tái phạm những điều chẳng lành, chúng tôi sẽ cấp tặng cho cô một phiếu công đức-

giống như việc góp vốn đầu tư - để cho sở nguyện của cô sớm được viên thành. Nếu cô bằng lòng với những điều như vậy và mau mau thoát ra khỏi thân xác của người thanh niên tội nghiệp này để cho anh ta trở lại đời sống bình an vô sự, thì mọi việc sẽ được nghiêm chỉnh tiến hành. Cô nghĩ sao?

Vong linh cô gái tên Trâm sung sướng gật đầu. Cô cúi đầu tiếp nhận phiếu công đức. Sau đó không lâu, cô trả lại trạng thái bình thường cho người thanh niên tên Đức. Tất cả mọi người chứng kiến đều cảm thấy nhẹ nhõm hân hoan vì biết rằng, kể từ giây phút này, hồn oan cô gái đã không nhập xác để tiếp tục hành hạ người thanh niên tên Đức, khiến cho thân xác anh ta héo mòn, khiến anh ta hàng ngày phải tìm kiếm ăn uống những đồ dư thừa phế thải ở các thùng rác. Nhất là, đối với vong linh cô gái, từ nay sẽ được đền bù và chờ ngày tái sinh đầu thai kiếp khác.

Về phần Đức, người thanh niên bị ma nhập, ngay khi đó bỗng tỉnh táo hoàn toàn. Anh có thái độ ngẩn ngơ như vừa trải qua một giấc chiêm bao đầy mộng dữ với vóc dáng, thân thể gầy còm hôi hám đến lợm người.

Chờ cho Đức thật sự hoàn hồn, những người có mặt ở ngôi đền đem cho anh thức ăn, hoa quả và nước uống. Đức ăn ngấu ngiến ngon lành và ra chiều muốn lạy Phật tạ lễ. Mọi người như đoán biết Đức muốn gì, một người lên tiếng:

- Anh nên tự ý sắm sửa hoa quả nhang đèn cho việc cử hành lễ tạ để biểu lộ tấm lòng thành kính tri ân. Thật ra, chúng tôi có thể giúp anh có thêm tiền bạc để thực hiện lễ tạ ơn tươm tất, nhưng điều đó không thực sự tối cần. Điều cần thiết chính là tấm lòng thành khẩn do chính anh tỏ bày. Vậy anh hãy thực hành ngay đi.

Vốn bị mất việc làm đã lâu, lại sống lang thang đầu đường xó chợ, ăn uống dơ bẩn khác thường, tuy thỉnh thoảng vẫn có người động tâm cho tiền bố thí. Đức lục hết túi quần áo, gom góp khắp nơi cũng chỉ vón vụn có mười đồng bạc. Anh định tâm dùng hết chẳng ngại ngần gì, nhưng sau khi mua sắm đầy đủ nào hoa quả nào nhang đèn cũng chỉ tốn vón vụn chín đồng bạc. Không biết do động cơ nào thúc đẩy, Đức đem một đô la còn lại để mua một tấm vé số, cạo ra anh lại trúng được đúng \$10.00, xem như anh đã chẳng mất đồng nào cho việc mua hoa quả nhang đèn tạ lễ vốn chỉ thuần túy mang ý nghĩa của sự bày tỏ chân tâm.

Vài tháng trời sau đó, nhờ lòng tốt bụng của những người đồng hương, có người đưa hẳn anh về nhà, giúp cho anh hàng ngày có miếng ăn chỗ ở tươm tất, Đức dần dần bình phục, sức khỏe cùng sắc diện của anh ngày thêm hồng hào mạnh mẽ. Nhưng để giải quyết đời sống hàng ngày trước khi xin được

việc làm mới, anh làm đơn xin hưởng tiền trợ cấp tàn phế về bệnh thần kinh...

Thời gian sau này, anh đã tìm lại được đầy đủ phong độ năm xưa, lại còn may mắn kiếm được công ăn việc làm với tiền lương vừa khấm khá vừa nhàn hạ, rồi tự mình ổn định được cuộc sống với miếng ăn chỗ ở riêng tư sung túc, xem ra rất khá giả bình thường. Rồi nhờ có diện mạo nhân dáng dễ coi, lại thêm phong cách chân chất thật thà. Chẳng bao lâu, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp mặn mà có đôi mắt long lanh to tròn với dung nhan nhân hậu, làm việc cùng sở với anh, đem lòng yêu thương Đức, anh đón nhận tình yêu bằng tất cả chân tình của trái tim ngập tràn rung động và cuồng nhiệt ở một thanh niên tươi trẻ yêu đời. Một năm sau, Đức cùng người con gái yêu anh cử hành hôn lễ trong bối cảnh vui vẻ với rất đông bạn bè quen biết cùng với tất cả những ân nhân cả đạo cả đời, những người đã từng có một tấm lòng đầy bao dung thân ái, đạo hạnh vị tha, đã từng quan tâm săn sóc, giúp đỡ anh trở lại ánh sáng hạnh phúc của một đời sống đầy ấp niềm tin với sắc hồng.

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: VNtruyen.com

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 10 tháng 8 năm 2007